

הַלְבוֹת מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת פָּרָק ח

א. גִּיד הַנֶּשֶׁה נוֹהֵג בְּבִהְמָה וְחִיָּה הַטְּהוֹרִין, וְאִפְלוּ בְּנִבְלוֹת וְטֵרֵפוֹת שְׁלֵהֶן; וְנוֹהֵג בְּשִׁלִּיל וּבִמְקַדְשֵׁין, בֵּין קֳדָשִׁים הַנֶּאֱכָלִין בֵּין קֳדָשִׁים שְׂאִינָן נֶאֱכָלִין. וְנוֹהֵג בִּירֵךְ שְׁלִימִין, וּבִירֵךְ שְׁלִשְׁמָאל. וְאֵין אֲסוּר מִן הַתּוֹרָה אֲלֵא שֶׁעַל כַּף הַיָּרֵךְ בְּלֶבֶד, שֶׁנֶּאֱמַר "אֲשֶׁר עַל-כַּף הַיָּרֵךְ" (בראשית לב, לג); אֲבָל שְׂאֵר הַגִּיד שְׁלִמְעָלָה מִן הַכַּף, וְשִׁלְמֻטָּה עַד סוּפוֹ, וְכֵן חֵלֶב שֶׁעַל הַגִּיד אֵינוֹ אֲסוּר אֲלֵא מִדְּבָרֵי סוּפְרִים. וְשְׁנֵי גִידֵין הֵן הַפְּנִימִי הַסָּמוּךְ לַעֲצָם, אֲסוּר מִן הַתּוֹרָה; וְהָעֲלִיוֹן כָּלוּ, אֲסוּר מִדְּבָרֵי סוּפְרִים.

ב. הָאוֹכֵל מִגִּיד הַנֶּשֶׁה הַפְּנִימִי, מִמָּקוֹם שֶׁעַל הַכַּף לִוְקָה; וְאִם אֲכָל מִחֻלְבּוֹ, אוֹ מִשְׂאֵר הַגִּיד הַפְּנִימִי, אוֹ מִכָּל הַחִיצוֹן מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת. וְכִמָּה שְׁעוֹר אֲכִילָה, כְּזִית; וְאִם אֲכָל הַגִּיד שֶׁעַל הַכַּף כָּלוּ אֵף עַל פִּי שְׂאִין בּוֹ כְּזִית לִוְקָה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּבָרִיָּה בְּפָנֶי עֲצָמָה.

ג. אֲכָל כְּזִית מִגִּיד הַנֶּשֶׁה שְׁלִימִין, וְכְזִית מִגִּיד הַנֶּשֶׁה שְׁלִשְׁמָאל, אוֹ שְׂאֵכֵל שְׁנֵי גִידִים כָּלָן, אֵף עַל פִּי שְׂאִין בָּהֶן כְּזִית לִוְקָה שְׂמוּנִים; וְכֵן הוּא לִוְקָה, עַל כָּל גִּיד וְגִיד.

ד. הָעוֹף אֵין בּוֹ מִשּׁוּם גִּיד הַנֶּשֶׁה, מִפְּנֵי שְׂאִין לוֹ כַּף יָרֵךְ אֲלֵא יָרֵכוֹ עָגוּל. וְאִם נִמְצָא עוֹף שִׁירְכוֹ בִּירֵךְ הַבִּהְמָה שִׁישׁ לוֹ כַּף גִּיד הַנֶּשֶׁה שָׁלוּ אֲסוּר, וְאֵין לִוְקִין עָלָיו. וְכֵן בְּהֵמָה שִׁכַּף יָרֵכָה אֲרוּךְ כְּשִׁלְעוֹף גִּיד הַנֶּשֶׁה שְׁלֵה אֲסוּר, וְאֵין לִוְקִין עָלָיו.

ה. הָאוֹכֵל גִּיד הַנֶּשֶׁה מִבִּהְמָה וְחִיָּה הַטְּמֵאִים פְּטוּר, מִפְּנֵי שְׂאִינוֹ נוֹהֵג בְּטֵמְאָה אֲלֵא בְּבִהְמָה שְׁכָלָה מִתֵּרֶת; וְאֵינוֹ כְּאוֹכֵל מִשְׂאֵר גּוֹפָה, שְׂאִין הַגִּידִים מִכָּל הַבֶּשֶׂר, כִּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ. וְאִם אֲכָל מִחֻלֵּב שֶׁעַל הַגִּיד, הֲרִי זֶה כְּאוֹכֵל מִבֶּשֶׂרָה.

ו. הָאוֹכֵל גִּיד הַנֶּשֶׁה שְׁלֵנְבֵלָה, אוֹ שְׁלִטְרָפָה, אוֹ שְׁלִעוֹלָה חֵיב שְׁתֵּים: מִתּוֹךְ שֶׁנִּכְלָל בְּאֲסוּר שְׂאֵר גּוֹפָה שֶׁהִיא מִתֵּר, נִכְלָל גַּם הַגִּיד וְנוֹסֵף עָלָיו אֲסוּר אַחֵר.

ז. הַנוֹטֵל גִּיד הַנֶּשֶׁה צָרִיךְ לַחֲטוֹט אַחֲרָיו, עַד שֶׁלֹּא יִשְׂאֵר מִמֶּנּוּ כָלוּם. וְנֶאֱמָן הַטֵּבַח עַל גִּיד הַנֶּשֶׁה, כִּשֶּׁם שֶׁנֶּאֱמָן עַל הַחֵלֶב; וְאֵין לִוְקִחִין בֶּשֶׂר מִכָּל טֵבַח: אֲלֵא אִם הָיָה אָדָם כֶּשֶׂר וּמַחֲזִק בְּכִשְׁרוֹת הוּא שְׁשׁוּחַט לַעֲצָמוֹ, וּמוֹכֵר, וְנֶאֱמָן. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בַּחוּצָה לָאָרֶץ; אֲבָל בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּזֶמֶן שְׁכָלָה לְיִשְׂרָאֵל, לִוְקִחִין מִכָּל אָדָם.

ח. טֵבַח הַנֶּאֱמָן לְמִכּוֹר בֶּשֶׂר, וְנִמְצָא בֶּשֶׂר נִבְלָה אוֹ בֶּשֶׂר טְרָפָה מַחֲזִיר אֶת הַדָּמִים לְבַעֲלִים; וּמִשְׁמַתִּין אוֹתוֹ, וּמַעֲבִירִין אוֹתוֹ. וְאֵין לוֹ תִּקְנָה לַעוֹלָם לִקַּח מִמֶּנּוּ בֶּשֶׂר עַד שִׁילֵךְ לְמָקוֹם שְׂאִין מִכִּירִין אוֹתוֹ, וְיַחֲזִיר אֲבֵדָה בְּדָבָר חָשׁוּב, אוֹ יִשְׁחַט לַעֲצָמוֹ וְיִוצִיא טְרָפָה לַעֲצָמוֹ בְּמִמוֹן חָשׁוּב: שְׂוֵדָאֵי עֲשֵׂה תִשׁוּבָה, בְּלֹא הָעֶרְמָה.

ט. הַלּוֹקֵחַ בֶּשֶׂר וּשְׁלַחוֹ בְּיַד אֶחָד מֵעַמֵּי הָאָרֶץ, הֲרִי זֶה נֶאֱמָן עָלָיו; וְאֵף עַל פִּי שְׂאִינוֹ מַחֲזִק בְּכִשְׁרוֹת, אֵין חוֹשְׁשִׁין לוֹ שְׂמָא יַחֲלִיף. וְאִפְלוּ עַבְדֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמָּהוּתִיהֶן, נֶאֱמָנִין בְּדָבָר זֶה; אֲבָל לֹא גּוֹיִים, שְׂמָא יַחֲלִיף.

י. עֶשֶׂר חֲנִיּוֹת, תִּשְׁעַ מוֹכְרוֹת בֶּשֶׂר שְׁחוּטָה וְאַחַת מוֹכֶרֶת בֶּשֶׂר נִבְלָה, וְלִקַּח בֶּשֶׂר מֵאַחַת מֵהֶן, וְאֵין יִדּוּעַ מִמֵּי לִקַּח הֲרִי זֶה

אסור. אבל בשר הנמצא משלך בשוק, הלך אחר הרב: אם היו רב המוכרין גויים, אסור; ואם היו רב המוכרין ישראל, מתר. וכן בשר הנמצא ביד גוי אם היו מוכרי הבשר ישראל, מתר. זה הוא דין תורה; וכבר אסרו חכמים כל הבשר הנמצא, בין בשוק בין ביד גוי אף על פי שכל השוחטין וכל המוכרין ישראל.

יא. ולא עוד אלא הלוקח בשר והניחו בביתו, ונעלם מן העין אסור: אלא אם כן היה לו בו סימן, או שהיה לו בו טביעות עין והוא מכירו ודאי שהוא זה, או שהיה צרור וחתום.

יב. תלה כלי מלא חתכות בשר, נשבר הכלי ונפלו החתכות לארץ, ובא ומצא חתכות, ואין לו בהן סימן ולא טביעות עין הרי זה אסור: שאנו אומרים אותו בשר גררתו חיה או שרץ, וזה בשר אחר הוא.

יג. גיד הנשה, מתר בהנאה. לפיכך מתר לאדם לשלח לנכרי ירך שגיד הנשה בתוכה, ונותן לו הירך שלמה בפני ישראל; ואין חוששין שמה יאכל ממנה ישראל זה, קדם שינטל הגיד שהרי מקומו נכר. לפיכך אם היתה הירך חתוכה לא יתננה לגוי בפני ישראל, עד שיטל הגיד: שמה יאכל ממנה ישראל.

יד. כל מקום שנאמר בתורה לא תאכל, לא תאכלו, לא יאכלו, לא יאכל אחד אסור אכילה, ואחד אסור הנזה במשמע: עד שיפרט לך הכתוב, בדרך שפרט בנבלה "לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה" (דברים יד, כא); ובחלב שנאמר בו "יעשה לכל-מלאכה" (ויקרא ז, כד). או עד שיתפרש בתורה שבעל פה שהוא מתר בהנחה, כגון שקצים, ורמשים, ודם, ואבר מן החי, וגיד הנשה שכל אלו מתרין בהנחה מפי הקבלה, אף על פי שהן אסורין באכילה.

טו. כל מאכל שהוא אסור בהנחה אם נהנה ולא אכל, כגון שמכר או נתן לגוי או לפלבים אינו לוקה; ומפין אותו מפת מרדות, והדמים מתרין. וכל דבר שאסור באכילה, ומתר בהנחה אף על פי שהוא מתר בהנחה אסור לעשות בו סחורה, ולכון מלאכתו בדברים אסורין: חוץ מן החלב, שהרי נאמר בו "יעשה לכל-מלאכה" (ויקרא ז, כד).

טז. לפיכך אין עושין סחורה לא בנבלות, ולא בטרפות, ולא בשקצים, ולא ברמשים. הצייד שנזדמנו לו חיה או עוף ודג טמאין וצדן, או שנצודו לו טמאין וטהורין מתר למכרן; אבל לא יכון מלאכתו לטמאין.

יז. ומתר לעשות סחורה בחלב שחלבו גוי ואין ישראל רואהו, ובגבנת הגויים, וכיוצא בהן. זה הכלל: כל שאסורו מן התורה, אסור לעשות בו סחורה; וכל שאסורו מדבריהם מתר לעשות בו סחורה, בין בספקו בין בודאו.

הלכות מאכלות אסורות פרק ט

א. בשר בחלב אסור לבשלו ואסור לאכלו מן התורה, ואסור בהנחה; וקוברין אותו, ואפרו אסור כאפר כל הנקברין. ומשיבשל משניהם כזית לוקה, שנאמר "לא-תבשל גדי, בחלב אמו" (שמות כג, יט; שמות לד, כו; דברים יד, כא). וכן האוכל כזית

מַשְׁנִיָּהֶם, מִן הַבֶּשֶׂר וְהַחֲלָב שֶׁנִּתְבַּשְׁלוּ כְּאֶחָד לֹקְהָ, וְאַף עַל פִּי שֶׁלֹא בִשַּׁל. לֹא שֶׁתֵּק הַכְּתוּב מִלֶּאֱסֹר הָאֲכִילָה אֲלֵא מִפְּנֵי שֶׁאֲסֹר הַבְּשׂוּל כְּלוּמָר וְאַפְלוּ בְּשׂוּלוֹ אֲסֹר, וְאֵין צְרִיךְ לִומר אֲכִילָתוֹ: כִּמוֹ שֶׁשֶּׁתֵּק מִלֶּאֱסֹר הַבֵּת, מֵאַחַר שֶׁאֲסֹר בֵּת הַבֵּת.

ב. אֵין אֲסֹר מִן הַתּוֹרָה אֲלֵא בֶּשֶׂר בְּהֶמָּה טְהוֹרָה בַּחֲלָב בְּהֶמָּה טְהוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמַר "לֹא-תִבְשַׁל גְּדִי, בַּחֲלָב אִמּוֹ" (שְׁמוֹת כג, יט; שְׁמוֹת לד, כו; דְּבָרִים יד, כא) וְגְדִי הוּא כּוֹלֵל וְלֵד הַשּׁוֹר וְוֹלֵד הַשֶּׂה וְוֹלֵד הָעֵז, עַד שֶׁיִּפְרֹט וַיֹּאמֶר גְּדִי עֲזִים; וְלֹא נֶאֱמַר "גְּדִי, בַּחֲלָב אִמּוֹ", אֲלֵא שֶׁדִּבֶּר הַכְּתוּב בַּהוּוֹה.

ג. אֲבָל בֶּשֶׂר בְּהֶמָּה טְהוֹרָה שֶׁבִשְׁלוֹ בַּחֲלָב בְּהֶמָּה טְמֵאָה, אוֹ בֶּשֶׂר בְּהֶמָּה טְמֵאָה שֶׁבִשְׁלוֹ בַּחֲלָב בְּהֶמָּה טְהוֹרָה מֵתָר לְבִשַּׁל, וּמֵתָר בַּהֲנִיָּה; וְאֵין חִיבִין עַל אֲכִילָתוֹ, מִשּׁוּם בֶּשֶׂר בַּחֲלָב. וְכֵן בֶּשֶׂר חִיָּה.

ד. וְעוֹף, בֵּין בַּחֲלָב בְּהֶמָּה בֵּין בַּחֲלָב חִיָּה אֵינוֹ אֲסֹר בְּאֲכִילָה מִן הַתּוֹרָה; לְפִיכָךְ מֵתָר לְבִשְׁלוֹ, וּמֵתָר בַּהֲנִיָּה. וְאֲסֹר בְּאֲכִילָה מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים כְּדִי שֶׁלֹא יִפְשְׁטוּ הָעַם וַיִּבְּאוּ לִידֵי אֲסֹר בֶּשֶׂר בַּחֲלָב שֶׁלִּתּוֹרָה, וַיֹּאכְלוּ בֶּשֶׂר טְהוֹרָה בַּחֲלָב טְהוֹרָה: שֶׁהִרִי אֵין מִשְׁמַע הַכְּתוּב, אֲלֵא גְדִי בַּחֲלָב אִמּוֹ מִמֶּשׁ. לְפִיכָךְ אֲסֹרוּ כָּל בֶּשֶׂר בַּחֲלָב.

ה. דָּגִים וַחֲגָבִים, מֵתָר לֹאכֹלֵן בַּחֲלָב; וְהַשּׁוֹחֵט עוֹף, וְנִמְצָא בּוֹ בִּיצִים גְּמוּרוֹת מֵתָר לֹאכֹלֵן בַּחֲלָב.

ו. בֶּשֶׂר הַמַּעֲשָׂן, וְהַמְּבַשֵּׁל בַּחֲמֵי טְבִירָה, וְכִיּוֹצֵא בָּהֶן אֵין לֹקֵין עֲלֵיו; וְכֵן הַמְּבַשֵּׁל בֶּשֶׂר בְּמֵי חֲלָב, אוֹ בַּחֲלָב מֵתָה, אוֹ בַּחֲלָב זָכָר, אוֹ שֶׁבִשַּׁל דָּם בַּחֲלָב פֶּטוּר, וְאֵינוֹ לֹקְהָ עַל אֲכִילָתוֹ מִשּׁוּם בֶּשֶׂר בַּחֲלָב. אֲבָל הַמְּבַשֵּׁל בֶּשֶׂר מֵתָה אוֹ חֲלָב וְכִיּוֹצֵא בָּהֶן, בַּחֲלָב לֹקְהָ עַל בְּשׂוּלוֹ; וְאֵינוֹ לֹקְהָ עַל אֲכִילָתוֹ, מִשּׁוּם בֶּשֶׂר בַּחֲלָב: שֶׁאֵין אֲסֹר בֶּשֶׂר בַּחֲלָב חַל עַל אֲסֹר נִבְלָה אוֹ אֲסֹר חֲלָב שֶׁאֵין כָּאֵן לֹא אֲסֹר כּוֹלֵל, וְלֹא אֲסֹר מוֹסִיף, וְלֹא אֲסֹר בֵּת אַחַת.

ז. הַמְּבַשֵּׁל שְׁלִיל בַּחֲלָב, חֵיב; וְכֵן הָאוֹכֵלוֹ. אֲבָל הַמְּבַשֵּׁל שְׁלִיָּה, אוֹ עוֹר וְגִידִים וְעֶצְמוֹת, וְעִיקְרֵי קֶרְנִים וְטַלְפִּים הָרַפִּים, בַּחֲלָב פֶּטוּר; וְכֵן הָאוֹכֵלֵן, פֶּטוּר.

ח. בֶּשֶׂר שֶׁנִּפְּלָ לַתּוֹךְ הַחֲלָב, אוֹ חֲלָב שֶׁנִּפְּלָ לַתּוֹךְ הַבֶּשֶׂר, וְנִתְבַּשֵּׁל עִמּוֹ שְׁעוּרוֹ, בְּנוֹתֵן טַעַם. כִּיצַד: חֲתַכָּה שְׁלִבֶּשֶׂר שֶׁנִּפְּלָה לְקִדְרָה רוֹתַחַת שְׁלִחֲלָב, טוֹעַם הַגּוֹי אֶת הַקִּדְרָה אִם אָמַר שִׁישׁ בָּהּ טַעַם בֶּשֶׂר, אֲסוּרָה; וְאִם לֹא, מֵתָרָת. וְאוֹתָהּ חֲתַכָּה, אֲסוּרָה. בִּמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים, שֶׁקֹּדֶם וְהוֹצִיא אֶת הַחֲתַכָּה, קֹדֶם שֶׁתִּפְּלֹט חֲלָב שֶׁבִּלְעָה; אֲבָל אִם לֹא סָלַק, מִשְׁעָרִין אוֹתָהּ בְּשֵׁשִׁים מִפְּנֵי שֶׁהַחֲלָב שֶׁנִּבְלַע בָּהּ וְנֶאֱסַר, יֵצֵא וְנִתְעַרַב עִם שְׁאָר הַחֲלָב.

ט. נִפְּלָ חֲלָב לַתּוֹךְ קִדְרָה שְׁלִבֶּשֶׂר, טוֹעַמִין אֶת הַחֲתַכָּה שֶׁנִּפְּלָ עֲלֶיהָ חֲלָב אִם אֵין בָּהּ טַעַם חֲלָב, הַכֵּל מֵתָר. וְאִם יֵשׁ בַּחֲתַכָּה טַעַם חֲלָב אֵף עַל פִּי שֶׁאִם תִּסָּחֵט הַחֲתַכָּה, לֹא יִשְׁאָר בָּהּ טַעַם הוֹאִיל וַיֵּשׁ בָּהּ עֵתָה טַעַם חֲלָב, נֶאֱסַרָה אוֹתָהּ חֲתַכָּה; וּמִשְׁעָרִין בְּכָלָה: אִם הָיָה כָּל שִׁישׁ בְּקִדְרָה, מִן הַחֲתַכּוֹת וְהִירָק וְהַמָּרָק וְהַתְּבָלִין, כְּדִי שֶׁתִּהְיֶה חֲתַכָּה זֶה אֶחָד מִשְׁשִׁים מִן הַכֵּל הַחֲתַכָּה אֲסוּרָה, וְהַשְׁאָר מֵתָר.

י. בִּמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בִּשְׁלֹא נַעַר אֶת הַקִּדְרָה בַּתְּחִלָּה כִּשְׁנִפְּלָ

החלב אלא לבסוף, ולא כסה. אבל אם נער מתחלה ועד סוף, או שפסה משעת נפילה עד סוף הרי זה בנותן טעם. וכן אם נפל חלב לתוך המרק, או לתוך החתכות ולא נודע לאיזו חתכה נפל נוער את הקדרה כלה, עד שיתערב הכל: אם יש בקדרה כלה טעם חלב, אסורה; ואם לאו, מתרת.

יא. אם לא נמצא גוי שיטעם ונסמך עליו משערין בששים, בין בשר לתוך חלב בין חלב לתוך בשר: אחד מששים, מתר; פחות מששים, אסור. קדרה שבשל בה בשר, לא יבשל בה חלב; ואם בשל, בנותן טעם.

יב. הפחל, אסור מדברי סופרים שאין בשר שנתבשל בפחל שחוטא אסור מן התורה, כמו שבארנו. הפחל שקרעו ומרק החלב שבו, מתר לצלותו ולאכלו; ואם קרעו שתי וערב, וטחו בפותל עד שלא נשאר בו לחלוחית חלב מתר לבשלו עם הבשר. וכחל שלא קרעו, בין שלקטנה שלא הניקה בין שלגדולה אסור לבשלו: ואם עבר ובשלו בפני עצמו, מתר לאכלו; ואם בשלו עם בשר אחר משערין אותו בששים, וכחל מן המנין.

יג. כיצד: אם היה הכל עם הפחל כמו ששים בפחל הפחל אסור, והשאר מתר; ואם היה בפחות מששים, הכל אסור. ובין כך ובין כך, אם נפל לקדרה אחרת אוסר אותה, ומשערין בו בששים פראשונה: שהפחל עצמו שנתבשל, נעשה כחתכה האסורה; ואין משערין בו אלא כמות שהוא בעת שנתבשל, לא כמות שהיה בשעה שנפל.

יד. אין צולין את הפחל שחתכו, למעלה מן הבשר בשפוד; ואם צלהו, הכל מתר. קבה שבשלה בחלב שבה, מתרת שאינו חלב אלא הרי הוא כטנפת, שהרי ישתנה במעים.

טו. אסור להעמיד הגבנה, בעור הקבה שלשחוטא. ואם העמיד, טועם את הגבנה אם יש בה טעם בשר, אסורה; ואם לאו, מתרת: מפני שהמעמיד דבר המתר הוא, שקבת שחוטא היא; ואין כאן אלא אסור בשר בחלב, ששעורו בנותן טעם.

טז. אבל המעמיד בעור קבת נבלה וטרפה ובהמה טמאה הואיל והמעמיד דבר האסור בפני עצמו נאסרה הגבנה משום נבלה, לא משום בשר בחלב. ומפני חשש זה, אסרו גבנת הגויים כמו שבארנו.

יז. הבשר לבדו מתר, והחלב לבדו מתר, ובהתערב שניהן על ידי בשול יאסרו שניהן. במה דברים אמורים, שנתבשלו שניהן ביחד, או שנפל חם לתוך חם, או צונן לתוך חם; אבל אם נפל אחד משניהן והוא חם לתוך השני והוא צונן קולף הבשר כלו שנגע בו החלב, ואוכל השאר. ואם נפל צונן לתוך צונן מדיח החתכה, ואוכלה.

יח. לפיכך מתר לצרר בשר וגבנה במטפחת אחת והוא, שלא יגעו זה בזה; ואם נגעו מדיח הבשר ומדיח הגבנה, ואוכל.

יט. מליח שאינו נאכל מחמת מלחו, הרי הוא פרוותח; ואם נאכל כמות שהוא כמו הפתח, אינו פרוותח.

כ. עוף שחוט שנפל לחלב, או לכתח שיש בו חלב אם חי הוא, מדיחו ומתר; ואם צלי, קולפו; ואם היו בו פלחים פלחים או שהיה מתפל בתבלין, ונפל לחלב או לכתח הרי זה אסור.

בא. אסור להעלות העוף עם הגבנה על השלחן שהוא אוכל עליו גזרה משום הרגל עברה, שמא יאכל זה עם זה: אף על פי שהעוף בחלב, אסור מדברי סופרים. שני אכסנאין שאינן מפירין זה את זה אוכלין על שלחן אחד זה בשר בהמה וזה גבנה, מפני שאין זה גם לבו בזה כדי שיאכל עמו.

בב. אין לשין את העיסה בחלב; ואם לש כל הפת אסורה, מפני הרגל עברה: שמא יאכל בה בשר. ואין שטין את התנור באליה; ואם שט כל הפת אסורה, עד שיסיק את התנור: שמא יאכל בה חלב. ואם שנה בצורת הפת עד שתהיה נפרת, כדי שלא יאכל בה לא בשר ולא חלב הרי זה מתר. פת שאפיה עם הצלי, ודגים שצלין עם הבשר אסור לאכלן בחלב.

בג. קערה שאכלו בה בשר, ובשלו בה דגים אותן הדגים, מתר לאכלן בכתח. ספין שחתך בה בשר צלי, וחזר וחתך בה צנון וכיוצא בו מדברים חריפין אסור לאכלן בכתח; אבל אם חתך בה קישות או אבטיח גורד מקום החתך, ואוכל השאר בחלב.

כד. אין מניחין כד שלמלח בצד כד שלכמך מפני ששואב ממנו, ונמצא מבשל הבשר במלח זה שיש בו טעם החלב; אבל מניח כד החמץ בצד כד הכמך, שאין החמץ שואב ממנו.

כה. מי שאכל גבנה או חלב בתחלה מתר לאכל אחריו בשר מיד, וצריך שידיח ידיו ויקנח פיו בין הגבנה ובין הבשר. ובמה יקנח פיו בפת או בפרות, שלוועסן ובולען או פולטן; ובכל מקנחין את הפה חוץ מתמרים או קמח או ירקות, שאין אלו מקנחין יפה.

כו. במה דברים אמורים, בבשר בהמה או חיה; אבל אם אכל בשר עוף אחר שאכל הגבנה או החלב, אינו צריך לא קנוח הפה ולא נטילת ידים.

כז. מי שאכל בשר בתחלה, בין בשר בהמה בין בשר עוף לא יאכל אחריו חלב עד שישקה ביניהן כדי שעור סעודה אחרת, והוא כמו שש שעות: מפני הבשר שלבין השנים, שאינו סר בקנוח.

הלכות מאכלות אסורות פרק י

א. כל אסורין שאמרנו, הן במיני נפש חיה; ויש אסורין אחרים שלתורה, בזרע הארץ והן החדש, וכלאי הכרם, והערלה, והטבל.

ב. החדש פיצד: כל אחד מחמשת מיני תבואה בלבד אסור לאכל מהחדש שלו קדם שיקרב העמר בששה עשר בניסן, שנאמר "ולחם וקלי וכרמל לא תאכלו" (ויקרא כג, יד); וכל האוכל פזית חדש קדם הקרבת העמר, לוקה מן התורה בכל מקום ובכל זמן, בין בארץ בין בחוצה לארץ, בין בפני הבית בין שלא בפני הבית. אלא שבזמן שיש מקדש משיקרב העמר, התר החדש בירושלים; והמקומות הרחוקין, מתרין אחר חצות: שאין בית דין מתעצלין בו, עד אחר חצות. ובזמן שאין מקדש כל היום כלו, אסור מן התורה; ובזמן הזה במקומות

שְׁעוֹשִׁין שְׁנֵי יָמִים הַחֹדֶשׁ אֲסוּר כָּל יוֹם שֶׁבָּעָה עָשָׂר בְּנִסָּן עַד
לְעָרֵב, מִדְּבָרֵי סוּפְרִים.

ג. הָאוֹכֵל לֶחֶם וְקָלִי וְכַרְמֶל, כְּזִית מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד לֹקֵה שְׁלוֹשׁ
מַלְקוּיֹת: שֶׁנֶּאֱמַר "וְלֶחֶם וְקָלִי וְכַרְמֶל לֹא תֹאכְלוּ" (ויקרא כג, יד)
מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ, שֶׁשְּׁלֹשָׁתָן בְּלֹא־וֶיִן חֲלוּקִין זֶה מִזֶּה.

ד. כָּל תְּבוּאָה שֶׁהִשְׁרִישָׁה קֹדֶם הַקֶּרֶבֶת הָעֹמֵר אֵף עַל פִּי שֶׁלֹּא
נִגְמְרָה אֲלֵא אַחֵר שֶׁקֶרֶב הָעֹמֵר, מִתֵּרֶת בְּאֲכִילָהּ מִשֶּׁקֶרֶב הָעֹמֵר;
וּתְבוּאָה שֶׁהִשְׁרִישָׁה אַחֵר שֶׁקֶרֶב הָעֹמֵר אֵף עַל פִּי שֶׁהִיְתָה זְרוּעָה
קֹדֶם שֶׁקֶרֶב הָעֹמֵר, הֲרִי זֶה אֲסוּרָה עַד שֶׁיִּקְרֶב הָעֹמֵר שֶׁלִּשְׁנֵיהֶם
הַבָּאָה. וְדִין זֶה בְּכָל מָקוֹם וּבְכָל זְמַן, מִן הַתּוֹרָה.

ה. תְּבוּאָה שֶׁהִשְׁרִישָׁה אַחֵר הָעֹמֵר, וְקִצְרָהּ, וְזָרַע מִן הַחֲטִיִּם
בְּקֶרֶקַע, וְאַחֵר כֶּךָ קֶרֶב הָעֹמֵר הָבֵא וְעַדִּין הַחֲטִיִּם בְּקֶרֶקַע הֲרִי
אֵלּוֹ סֶפֶק אִם הִתִּירָן הָעֹמֵר, כִּי אֵלּוֹ הָיוּ מִנְחִין בֶּכֶד, אוֹ לֹא יִתִּיר
אוֹתָן, מִפְּנֵי שֶׁבִטְלוּ בְּקֶרֶקַע. לְפִיכָּךְ אִם לִקְטַ מִהֵן וְאָכַל, אֵינוֹ
לֹקֵה; אֲבָל מִפִּין אוֹתוֹ מַכַּת מִרְדּוּת.

ו. וְכֵן שִׁבְלֵת שֶׁהִבִּיָּאָה שְׁלִישׁ מִלִּפְנֵי הָעֹמֵר, וְעִקְרָהּ, וּשְׁתִּלָּהּ
אַחֵר שֶׁקֶרֶב הָעֹמֵר, וְהוֹסִיפָה הֲרִי זֶה סֶפֶק אִם תִּהְיֶה אֲסוּרָה
מִפְּנֵי הַתּוֹסֶפֶת, עַד שֶׁיִּבּוֹא הָעֹמֵר הָבֵא, אוֹ לֹא תִהְיֶה אֲסוּרָה,
שֶׁהֲרִי הִשְׁרִישָׁה קֹדֶם הָעֹמֵר.

ז. כִּלְאֵי הַפָּרֶם כִּיצַד: מִיִּן מִמִּינֵי תְבוּאָה אוֹ מִיִּנֵי יִרְקוֹת שֶׁנִּזְרְעוּ
עִם הַגֶּפֶן בֵּין שְׁזָרַע יִשְׂרָאֵל, בֵּין שְׁזָרַע גּוֹי, בֵּין שֶׁעָלוּ מֵאֲלֵיהֶן,
בֵּין שֶׁנִּטְעַה הַגֶּפֶן בְּתוֹךְ הַיָּרֵק שֶׁנִּיֶּהֶן אֲסוּרִין בְּאֲכִילָהּ וּבִהְנִיָּה:
שֶׁנֶּאֱמַר "פֶּן-תִּקְדָּשׁ, הַמִּלֵּאָה הַזֶּרַע אֲשֶׁר תִּזְרַע, וּתְבוּאָת, הַפָּרֶם"
(דברים כב, ט) כְּלוּמָר פֶּן תִּתְרַחֵק, וְתֵאסֵר שְׁנִיָּהֶן. הָאוֹכֵל כְּזִית
מִכִּלְאֵי הַפָּרֶם בֵּין מִן הַיָּרֵק, בֵּין מִן הָעֲנָבִים לֹקֵה מִן הַתּוֹרָה;
וּשְׁנִיָּהֶן מִצְטַרְפִּין זֶה עִם זֶה.

ח. בַּמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים, שֶׁנִּזְרְעוּ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל; אֲבָל בַּחוּצָה
לְאֶרֶץ, כִּלְאֵי הַפָּרֶם מִדְּבָרֵי סוּפְרִים. וּבִהֲלָפוֹת כִּלְאִים, יִתְבָּאֵר
אִיזָה מִיִּן אֲסוּר בְּכִלְאֵי הַפָּרֶם, וְאִיזָה מִיִּן אֵינוֹ אֲסוּר, וְהִיאִךְ
יֵאסֵר, וּמִתִּי יֵאסֵר, וְאִיזָה דְּבַר מְקַדָּשׁ, וְאִיזָה דְּבַר אֵינוֹ מְקַדָּשׁ.

ט. הָעֶרְלָה כִּיצַד: כָּל הַנוּטֵעַ אֵילָן מֵאֲכָל, כָּל פְּרוֹת שֶׁעוֹשָׂה אוֹתוֹ
אֵילָן שְׁלוֹשׁ שָׁנִים מִשְׁנִזְרַע הֲרִי הֵן אֲסוּרִין בְּאֲכִילָהּ וּבִהְנִיָּה,
שֶׁנֶּאֱמַר "שְׁלֹשׁ שָׁנִים, יִהְיֶה לָכֶם עֲרָלִים לֹא יֵאָכַל" (ויקרא יט, כג);
וְכָל הָאוֹכֵל מֵהֶם כְּזִית, לֹקֵה מִן הַתּוֹרָה.

י. בַּמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּנוּטֵעַ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר "כִּי-
תְּבֹאוּ אֶל-הָאֶרֶץ" (ויקרא יט, כג); אֲבָל אֲסוּר עֲרָלָה בַּחוּצָה לְאֶרֶץ,
הַלָּכָה לְמֹשֶׁה מִסִּינִי, וְיִזְדָּאִי הָעֶרְלָה בַּחוּצָה לְאֶרֶץ אֲסוּרָה,
וּסְפָקָה מִתֵּר. וּבִהֲלָפוֹת מַעֲשֵׂר שְׁנִי, יִתְבָּאֵר דְּבָרִים הָאֲסוּרִין
מִשּׁוּם עֲרָלָה, וּדְבָרִים הַמִּתְרִין.

יא. סֶפֶק עֲרָלָה וְכִלְאֵי הַפָּרֶם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲסוּר; וּבִסְוִרְיָה
וְהִיא אֲרָצוֹת שֶׁכֶּבֶשׁ דְּוִיד, מִתֵּר. כִּיצַד: הִיָּה פָּרֶם עֲרָלָה וְעֲנָבִים
נִמְכָּרוֹת חוּצָה לוֹ, וְהִיָּה יָרֵק זְרוּעַ בְּתוֹכּוֹ וְיָרֵק נִמְכָּר חוּצָה לוֹ
שֶׁמָּא מִמֶּנּוּ הוּא זֶה, שֶׁמָּא מֵאַחֵר בְּסוּרְיָה, מִתֵּר. וּבַחוּצָה לְאֶרֶץ,
אֲפִלּוּ רָאָה הָעֲנָבִים יוֹצְאוֹת מִפָּרֶם עֲרָלָה, אוֹ יָרֵק יוֹצֵא מִן הַפָּרֶם
לֹקֵחַ מִהֵן: וְהוּא שֶׁלֹּא יִרְאֶה אוֹתוֹ בּוֹצֵר מִן הָעֶרְלָה, אוֹ לֹקֵט
הַיָּרֵק בִּידּוֹ.

יב. כֹּרֶם שֶׁהוּא סֶפֶק עֶרְלָה אוֹ סֶפֶק כִּלְאִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲסוּר; וּבִסְוִרָהּ, מֵתָר. וְאֵין צָרִיף לֹמֶר, בְּחוּצָה לְאֶרֶץ.

יג. חֲבִית יֵין הַנִּמְצָאת טְמוּנָה בְּפֶרֶדֶס שֶׁלְעֶרְלָה מִתֵּרֶת בִּהְנִיָּה, שְׂאִין הַגֶּנֶב גּוֹנֵב מִמָּקוֹם וְטוּמֵן בוֹ; אֲבָל עֲנָבִים הַנִּמְצָאִין טְמוּנִין שָׁם אֲסוּרִים, שְׂמָא מִשָּׁם נִלְקְטוּ וְהִצְנִיעַן שָׁם.

יד. גּוֹי וְיִשְׂרָאֵל שֶׁהֵיוּ שֹׁתֵפִין בְּנִטְעָה אִם הִתְנוּ מִתַּחֲלַת הַשְּׁתַּפּוֹת שִׁיחִיָּה הַגּוֹי אוֹכֵל שְׁנֵי עֶרְלָה, וְיִשְׂרָאֵל אוֹכֵל שְׁלוֹשׁ שָׁנִים מִשְׁנֵי הַתֵּר כִּנְגַד שְׁנֵי הָעֶרְלָה הָרִי זֶה מֵתָר; וְאִם לֹא הִתְנוּ מִתַּחֲלָה, אֲסוּר: וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יָבוֹאוּ לִידֵי חֲשָׁבוֹן. פִּיּוּצָד: כְּגוֹן שִׁיחֲשָׁב כִּמָּה פְּרוֹת אָכַל הַגּוֹי בְּשְׁנֵי עֶרְלָה, עַד שִׁיאֲכַל יִשְׂרָאֵל כִּנְגַד אוֹתָן הַפְּרוֹת אִם הִתְנוּ בְּזֶה, אֲסוּר: שֶׁהָרִי זֶה כִּמְחֻלִּף פְּרוֹת עֶרְלָה.

טו. יִרְאֶה לִי שְׂאִין דִּין נָטַע רְבַעִי נוֹהֵג בְּחוּצָה לְאֶרֶץ, אֲלֹא אוֹכֵל פְּרוֹת שָׁנָה רְבִיעִית בְּלֹא פְדִיוֹן כָּלֹל שֶׁלֹּא אָמְרוּ אֲלֹא הָעֶרְלָה. וְקָל וְחֹמֶר הַדְּבָרִים, וְיָמָּה סוּרָהּ שֶׁהִיא חֲכִיבָת בְּמַעֲשָׂרוֹת וּבִשְׁבִיעִית מִדְּבָרֵיהֶם, אֵינָה חֲכִיבָת בְּנָטַע רְבַעִי, כִּמּוֹ שִׁיתְבָּאָר בַּהֲלָפוֹת מַעֲשֵׂר שְׁנֵי חוּצָה לְאֶרֶץ לֹא כָּל שָׁכֵן, שֶׁלֹּא יִהְיֶה נָטַע רְבַעִי נוֹהֵג בָּהּ.

טז. אֲבָל בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נוֹהֵג בֵּין בִּפְנֵי הַבַּיִת, בֵּין שֶׁלֹּא בִּפְנֵי הַבַּיִת. וְהוּרוּ מִקְצַת גְּאוּנִים שְׁפָרֶם רְבַעִי לְבָדוֹ פּוֹדִין אוֹתוֹ בְּחוּצָה לְאֶרֶץ, וְאַחֵר כֶּךָ יִהְיֶה מֵתָר בְּאֲכִילָה; וְאֵין לְדַבֵּר זֶה עֵיִקָּר.

יז. פְּרוֹת שָׁנָה רְבִיעִית כָּלָה, אֲסוּר לֶאֱכֹל מֵהֵן בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עַד שִׁיִּפְדּוּ; וּבַהֲלָפוֹת מַעֲשֵׂר שְׁנֵי, יִתְבָּאָר מִשְׁפָּטֵי פְדִיוֹנָן, וְדִין אֲכִילָתָן, וּמֵאִימָתִי מוֹנִין לְעֶרְלָה וְלִרְבַעִי.

יח. פִּיּוּצָד פּוֹדִין פְּרוֹת נָטַע רְבַעִי בְּזִמָּן הַזֶּה: אַחֵר שְׂאוּסָף אוֹתָן, מִבֶּרֶךְ בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו, וְצוּנּוּ עַל פְּדִיוֹן נָטַע רְבַעִי. וְאַחֵר כֶּךָ פּוֹדֶה אֶת כָּלֹן, וְאִפְלוּ בְּפִרוּטָה אַחַת, וְאוֹמֵר הָרִי אֵלּוּ פְדוּיִין בְּפִרוּטָה זוֹ; וּמִשְׁלִיךְ אוֹתָהּ פְּרוּטָה לַיָּם הַמֶּלַח. אוֹ מְחַלְלֵן עַל שׁוּוֹה פְּרוּטָה מִפְּרוֹת אַחֲרוֹת, וְאוֹמֵר הָרִי כָּל הַפְּרוֹת הָאֵלּוּ מְחַלְלִין עַל חֲטִיִּם אֵלּוּ אוֹ עַל שְׁעוּרִים אֵלּוּ וְכִיּוּצָא בָּהֶן; וְשׁוֹרֵף אוֹתָן, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִהְיוּ תִקְלָה לְאַחֲרִים. וְאוֹכֵל כָּל הַפְּרוֹת.

יט. הוּרוּ מִקְצַת גְּאוּנִים שְׂאָף עַל פִּי שִׁפְדָּה פְּרוֹת שָׁנָה רְבִיעִית אוֹ חֲלָלָן, אֲסוּר לֶאֱכֹלָן עַד שֶׁתִּכְנַס שָׁנָה חֲמִישִׁית; וְדַבֵּר זֶה אֵין לוֹ עֵיִקָּר. וְיִרְאֶה לִי, שְׁזוֹ שִׁגְגַת הוֹרָאָה; וּפְסוּק הַטֶּעַם, לְפִי שִׁכְתוּב "וּבִשְׁנָה הַחֲמִישִׁית, תֹּאכְלוּ אֶת-פְּרִי" (ויקרא יט, כה), וְאֵין עֲנִין הַכְּתוּב אֲלֹא שֶׁבִּשְׁנָה הַחֲמִישִׁית תֹּאכְלוּ פְּרִי בְּלֹא פְדִיוֹן, כָּכָל חֲלִין שְׁבַעֲוֹלָם. וְאֵין רְאוּי לַחוּשׁ לְהוֹרָאָה זוֹ.

כ. הַטָּבֵל פִּיּוּצָד: כָּל אֲכָל שֶׁהוּא חֲכִיב לְהַפְרִישׁ מִמֶּנּוּ תְּרוּמָה וּמַעֲשָׂרוֹת קֹדֶם שִׁיִּפְרִישׁ מִמֶּנּוּ, נִקְרָא טָבֵל; וְאֲסוּר לֶאֱכֹל מִמֶּנּוּ, שְׁנֵאמָר "וְלֹא יִחַלְלוּ, אֶת-קֹדְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת אֲשֶׁר-יְרִימוּ, לַה'" (ויקרא כב, טו) כְּלוֹמֵר לֹא יִנְהָגוּ בָּהֶן מִנְהַג חֲלִין, וְעַדִּין קֹדְשִׁים שְׁעֵתִידִין לְהִתֵּרֵם לֹא הוֹרָמוּ.

כא. הָאוֹכֵל כְּזֹת מִן הַטָּבֵל, קֹדֶם שִׁיִּפְרִישׁ מִמֶּנּוּ תְּרוּמָה גְּדוּלָּה וְתְּרוּמַת מַעֲשֵׂר חֲכִיב מִיתָה בִּידֵי שָׁמַיִם, שְׁנֵאמָר "וְלֹא יִחַלְלוּ, אֶת-קֹדְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל . . . וְהִשְׂיֵאוּ אוֹתָם עֹון אִשְׁמָה" (ויקרא

כב, טו-זט). אֲבָל הָאוֹכֵל מִדָּבָר שֶׁנִּטְלָה מִמֶּנּוּ תְרוּמָה גְדוּלָּה וְתְרוּמַת מַעֲשֵׂר, וְעֵדִין לֹא הִפְרִישׁ מִמֶּנּוּ מַעֲשָׂרוֹת, וְאָפְלוּ לֹא נִשְׁאַר בּוֹ אֲלֹא מַעֲשֵׂר עָנִי הָרִי זֶה לְזֻקָּה מִשּׁוֹם אוֹכֵל טָבֵל; וְאִין בּוֹ מִיתָה, שְׂאִין עֲוֹן מִיתָה אֲלֹא בְתְרוּמָה גְדוּלָּה וְתְרוּמַת מַעֲשֵׂר.

כב. אֲזַהְרָה לְאוֹכֵל טָבֵל שֶׁלֹּא הוֹרְמוּ מִמֶּנּוּ מַעֲשָׂרוֹת, בְּכֻלָּל שֶׁנֶּאֱמַר "לֹא-תוֹכֵל לֶאֱכֹל בִּשְׁעָרֶיהָ, מַעֲשֵׂר דִּגְגָן . . ." (דברים יב, ז). וּבְהִלְכּוֹת תְּרוּמוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת, יִתְבָּאֵר אֵיזָה דָּבָר חֵיב בְּתְרוּמָה וּבְמַעֲשָׂרוֹת, וְאֵיזָה דָּבָר פָּטוּר, וְאֵיזָה דָּבָר הוּא חֵיב מִן הַתּוֹרָה, וְאֵיזָה הוּא חֵיב מִדְּבָרֵי סוּפְרִים. וְהָאוֹכֵל כְּזֵית מִטָּבֵל שֶׁלִּדְבָרֵיהֶם, אוֹ מִכֻּלָּאֵי הַכֶּרֶם וְעֶרְלָה שֶׁלְּחוּצָה לְאֶרֶץ מִכִּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת.

כג. הַטָּבֵל, וְהַחֲדָשׁ, וְהַהֶקְדָּשׁ, וְסִפִּיחֵי שְׂבִיעִית, וְהַכֻּלָּאִים, וְהָעֶרְלָה מִשְׁקִין הַיּוֹצְאִין מִפְּרוּתֵיהֶן, אֲסוּרִין כְּמוֹתָן; וְאִין לְזֻקִין עֲלֵיהֶן, חוּץ מִיֵּין וְשֶׁמֶן שֶׁלְּעֶרְלָה וַיֵּין שֶׁלְּכֻלָּאֵי הַכֶּרֶם שֶׁלְּזֻקִין עֲלֵיהֶן, כְּדֶרֶךְ שֶׁלְּזֻקִין עַל הַזֵּיתִים וְעַל הָעֲנָבִים שֶׁלָּהֶן.

כד. יֵשׁ בִּקְדָּשִׁים אֲסוּרִין אַחֲרִים בְּמַאֲכָלוֹת, וְכֻלָּן שֶׁלְּתוֹרָה הֵן כְּגוֹן אֲסוּרִין שֵׁישׁ בְּאֲכִילַת תְּרוּמוֹת, וּבִכּוּרִים, וְחֻלָּה, וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי; וְאֲסוּרִין שֵׁישׁ בִּקְדָּשֵׁי הַמִּזְבֵּחַ, כְּגוֹן פָּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא. וְכָל אֶחָד מֵהֶן, יִתְבָּאֵר בְּמִקּוּמוֹ. וְשַׁעוֹר כָּל אֲכִילָה מֵהֶן, כְּזֵית בֵּין לְמִלְקוֹת, בֵּין לְכֶרֶת. וְכִבֹּר בְּאֶרְנוֹ אֲסוּר חֶמֶץ בִּפְסַח וְדִינִיו בְּהִלְכּוֹת חֶמֶץ וּמִצָּה. אֲבָל אֲסוּר אֲכִילָה בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים, אֵינוֹ אֲסוּר מִן בִּפְנֵי עֲצָמוֹ; וְכֵן אֲסוּר יוֹצֵא מִגֶּפֶן עַל הַנֶּזִּיר, אֵינוֹ שׁוֹוֶה בְּכָל. וְלִפִּיכָךְ יִתְבָּאֵר אֲסוּר כָּל אֶחָד מֵהֶן וְשַׁעוֹרוֹ וְדִינִיו, בְּמִקּוּמוֹ הָרְאוּי לוֹ.